

882
UNIVERSITATEA „REG. FERDINAND I.“ DIN CLUJ
FACULTATEA DE MEDICINĂ

No. 1118

CĂILE ȘTIINȚIFICE PENTRU COMBATEREA CRIMINALITĂȚII

TEZĂ

PENTRU

DOCTORAT ÎN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE

PREZENTATĂ ȘI SUSȚINUTĂ ÎN ZIUA DE 1937.

DE

VILHELEM ANDREI

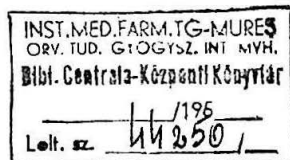
UNIVERSITATEA „REG. FERDINAND I.“ DIN CLUJ
FACULTATEA DE MEDICINĂ

No. 1118

CĂILE ȘTIINȚIFICE PENTRU COMBATEREA CRIMINALITĂȚII

TEZĂ
PENTRU
DOCTORAT ÎN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE
PREZENTATĂ ȘI SUSȚINUTĂ ÎN ZIUA DE 1937.

DE
VILHELEM ANDREI

23 MAY 2005

Tipografia „Gloria“ Cluj, Strada Cogălniceanu 7.
1937.

UNIVERSITATEA „REG. FERDINAND I” DIN CLUJ

FACULTATEA DE MEDICINĂ

Decan : D-nul Prof. Dr. D. MICHAÏL

Profesorii :

Clinica stomatologică.....	Prof. Dr. Aleman I.
Microbiologie	„ „ Baront V.
Istoria medicinei	„ „ Bologa V.
Patologia generală și experimentală.....	„ „ Botez A. M.
Clinica oto-rino-laringologică	„ „ Buzolanu Gh.
Istologia și embriologia umană	„ „ Drăgotu I.
Fiziologia umană (supl.)	„ „ Gota I.
Semiologia medicală	„ „ Grigoriu C.
Clinica ginecologică și obstetricală.....	„ „ Hașteganu I.
Clinica medicală.....	„ „ Kernbach M.
Medicina legală	„ „ Michail D.
Clinica oftalmologică	„ „ Mișea I.
Clinica neurologică	„ „ Moldovan I.
Igiena și Igiena socială	„ „ Neșcu D.
Radiologia medicală	„ „ Papilian V.
Anatomia descriptivă și topografică	„ „ Pop A.
Clinica chirurgicală)	„ „ Popoviciu Gh.
Medicina operatoare)	„ „ Sturza M.
Clinica infantilă	„ „ Tătaru C.
Farmacologia și farmacognozia (supl.).....	„ „ Teșosu E.
Balneologia	„ „ Thomas P.
Clinica dermato-venerică	„ „ Urechia C.
Clinica urologică	„ „ Vasillu
Chimia biologică	
Clinica psihiatrică	
Anatomia patologică	

JURIUL DE PROMOTIE :

	<i>Președinte :</i>	D-l Profesor Dr.	Kernbach M.
Membrii:	{	„ „ „	Urechia C.
		„ „ „	Moldovan I.
		„ „ „	Papilian V.
		„ „ „	Bologa V.
	<i>Supleant :</i>	D-l Agr Dr.	Zolog M.

„Le crime est un phénomène sociale,
dont l'étude dépasse le cadre juridique, ou
il a été enfermé pendant des siècles.“
(Toulouse.)

Introducere

Crima, după definiția recentă a lui Berenini, este actul omului violent sau fraudulos, care înfrânge raporturile fundamentale ale societății. Ea este un act antisocial, care ne interesează nu ca fapt al omului izolat, ci raportat la societate. Iar prin criminalitate vom înțelege sau crima comisă, sau natura criminală (potențialul crimei).

Crima fiind în consecințele sale un act antisocial, societatea trebuie să se apere în contra ei. Aceasta operă de apărare societatea a exercitat-o de secole întregi prin justiția penală, prin penitenciare. Dacă aceasta metodă, utilizată până în prezent, ar fi fost corespunzătoare, aceasta ar însemna, ca creșterea progresivă a numărului penitenciarelor; să aducă o scădere continuă a criminalității. Ori în realitate ce se constată? Penitenciarele sunt număroase și totdeauna pline și în același timp crima se sporește continuu și îngrozitor. (Jules Lejeune.) Acest fenomen în aparență paradoxal a fost observat deja de mult, semnalat de mai mulți autori și explicația acestui fapt s'a căutat cu bun simț, în insuficiența actualelor metode și mijloace ale justiției penale. Autorii mai pesimiști au vorbit chiar de falimentul justiției penale. În aceasta atmosferă desperată s'a ajuns la necesitatea reformelor fundamentale în doctrina represivă. Și aceste reforme au venit împreună cu cercetarea mai minuțioasă a factorilor criminogeni. Înainte de a cunoaște acești factori, omul interesa foarte puțin, sau nu interesa de loc. El dispărea în fața faptei. Se cercetează numai fapta, se judecă numai fapta cu toate că consecințele sentinței sunt suportate de făptuitorul. Sentința s'a dat, fără a cunoaște persoana delicventului, fără a cerceta factorii fizici și de mediu, cari au intervenit în declanșarea faptului criminal.

Și aci se pune întrebarea: oare o astfel de sentință, dată în atare condițiuni și cu toate consecințele ei, nu e suficientă de a explica acel fenomen în aparență paradoxal, despre care era vorba? Și s'a demonstrat, că sporirea criminalității paralel cu sporirea penitenciarelor nu numai că nu este un fapt paradoxal, dar e o consecință directă, naturală și logică a metodelor greșite și insuficiente, utilizate până azi, de către justiția penală.

Astăzi s'a admis deja un fapt: nimicirea crimei se poate face numai în momentul ei generator. Acest moment se află în om. În acel om, care până acuma n'a format de loc preocupările justiției penale. Însă procesul penal de azi nu se va mai putea limita la cercetarea faptei, ci el va urma dela act la mintea care a gândit, a voit, dela manifestarea exterioară la motorul intim al infractorului. Factorul antropologic domină toată criminalitatea (Berenini.)

Omul criminal trebuie cercetat și numai după ce am cunoscut motivele și mobilele sale organice sau sociale, ce l'au determinat și l'au împins la crimă, numai atunci vom fi în măsură să aplicăm o sentință și o metodă adecvată de tratament penitenciar. (Kernbach.)

Aceasta cercetare se va putea face numai cu ajutorul științelor auxiliare dreptului penal, care în ultimul timp au luat un progres considerabil. Criminalul trebuie cercetat în mod științific, iar pe baza acestui studiu putem ajunge să stabilim factorii cauzali, criminogeni, adică etiologia crimei. În afară de această valoare științifică-teoretică, studiul delicvenților mai are și o valoare practică: numai pe baza acestui examen putem să stabilim care sunt măsurile cele mai eficace de **prevenire** pe de o parte, **de reeducare și de reclasare** pe de altă parte. Dacă noi știm, că debilitatea mintală, constituția psihopatică, prietenii rele și a. m. d. pot să dea naștere infracțiunii, atunci putem ști deasemenea că pe măsură ce vom reuși să evităm, sau să atenuăm aceste condițiuni, infracțiunea va avea tot mai puține șanse ca să aibă loc. Schimbarea mediului, care a determinat infracțiunea, un tratament psihologic, — dacă anumite complexe psihice sau conflicte interne se crede, că au putut să cauzeze infracțiunea — vor avea rezultate. Vedem deci, că astfel noțiunile din domeniul medicinei: etiologia, profilaxia și terapia boalelor găsesc o aplicațiune și în domeniul criminologiei.

Urmând doctrina cauzală, care a permis medicinei să combată complect atâtea boli cu caracter social, tot așa și

aci lupta nu poate fi dată, decât pe teren etiologic: a cunoaște și a combate factorii criminogeni. Fără aceasta cunoaștere, fără posedarea factorilor biologici ai criminalului, fără a cunoaște crima ca act generator în mersul lui dinamic, dela geneza ideii criminale și până la realizarea ei, nu vom fi în stare să aplicăm efectiv nici o măsură de profilaxie, nici de combatere, concluziune, a cărei probație este evidentă și se poate face chiar din rezultatele minimale ajunse de justiția penală lipsită de mijloace moderne până în zilele noastre.

În cadrul acestei lucrări va trebui deci să ne ocupăm mai întâiu pe scurt cu factorii criminogeni, apoi vom aborda marele capitol al prevențiunii și la urmă — întru cât aceasta aparține mai mult justiției penale — vom face o recapitulare critică a metodelor represive terapeutice.

FACTORII CRIMINOGENI — ETIOLOGIA DELICTULUI.

Criminologii moderni, în marea majoritate a lor, apreciază crima ca pe un proces biologic, „Le crime est un fait biologique comme la tuberculose, ou les anomalies sexuelles”. Astfel definește Toulouse aspectul biologic al crimei. Profesorul Greeff dela Louvain, care a urmat și a cercetat în deaproape psihologia crimei, scoate la lumină două momente importante în mecanismul de producere al crimei: geneza și evoluția ideii criminale.

În ce privește *geneza*: ideia criminală apară insidios și indirect, datorită unui paroxism emotiv, declanșat de o furie, sau furii repetate. La baza genezei ideii criminale stă fenomenul impulsiei emotive.

Evoluția ideii criminale e în legătură cu cei doi factori: personalitatea delicventului și mediul care îl influențează. Etiologia crimei va trebui căutată deci în acești doi factori.

Factorii criminogeni au fost studiați și cercetați din foarte multe puncte de vedere, de către diferite școli. Fiecare școală de biologie criminală și-a întocmit o clasificare și azi cunoaștem o serie întreagă de astfel de clasificări. Școala constituționalistă italiană, școala austro-germană, școala spaniolă toate ne prezintă diferite posibilități de grupare a factorilor criminogeni, cu care nu ne putem ocupa în cadrul acestei lucrări. Trebuie să amintim însă că în general factorii criminogeni sunt de două feluri: 1. *specifci esențiali, sau de organism* și 2. *secundari, sau de mediu*. Cei specifici se datoresc constituției morfologice, fiziologice și psihice, caracterizate printr'o ereditate morbidă sau degenerativă, ce aduce după sine o dezvoltare neregulată sau incompletă a individualității (Tullio). Factorii cauzali secundari criminalității, patologici sau para-fiziologici, lucrează numai

ca elemente activatorii, senzibilizatorii sau regulatorii a diferitelor tendințe sau atitudini delicvențiale, originale. „Criminalii în marea lor majoritate sunt de o parte sau de alta prejudiciații eredității, ai mediului sau a antecedentelor medicale sau personale,” spune De Greeff. Să trecem în revistă aceste două grupuri de factori criminogeni.

1. *Factorii specifici — esențiali — sau de organism* se găsesc în însuși individ, în însuși personalitatea criminalului. Acești factori se cunosc în cea mai mare parte și tratatele recente de antropologie sau biologie criminală, ne dau toată semiotica criminologică. Rolul cel mai important în geneza și evoluția ideii criminale îl are desigur personalitatea. Mediul dictează atitudinea, dar personalitatea este aceia, care o motivează. Insuși Berenini ajunge la concluzia, că factorul antropologie — adică omul, care a gândit, a voit și manifestat — domină toată criminalitatea. „Fără acest factor criminalitatea nu există.” Iar aceasta personalitate la rândul său este direct influențată de ereditate, rasă, sex și etate.

Este incontestabilă influența eredității asupra constituției și manifestărilor viitoare ale omului — prin urmare este incontestabilă și influența eredității asupra criminalității. Ereditatea este intelectuală și morală și mai mult sub forma unor inclinațiuni, dispozițiuni. Ereditatea nu este fatală, ci poate fi modificată. „S'a stabilit că individul este determinat în constituția sa ereditară și în posibilitățile de dezvoltare, de patrimoniul depus în ovulul fecundat, din care a pornit . . . care nu este un complex de caractere deja formate și dezvoltate, ci numai de dispozițiuni și depinde de influențe externe (mediul) la care e supus individul” (I. Moldovan).

Rasele au caractere particulare, aptitudini și vicii particulare, de care trebuie să se țină și manifestările, actele lor. Prin urmare nici criminalitatea nu poate fi independentă de rasă.

Caracterele speciale ale *sexelor* influențează în mod neîndoiebnic asupra formei și genului criminalității. Există o criminalitate specifică a fiecărui sex. *Prostituția* are legături intime cu criminalitatea: ambele sunt simptome ale unei perversități, au cauze identice,

Etatea: după Lombroso fiecare etate își are criminalitatea sa specifică. Minorii dau un contingent mare de criminali, care crește mereu.

2. *Factorii secundari, sau de mediu.* Mediul sugerează atitudinea față de anumite cauze a unor conflicte și pasiuni. El poate dicta atitudini diferite, în primul rând adaptarea individului sau chiar perfecționarea lui spre acte criminale. Acest mediu influențează omul prin educația, religia, instrucția, civilizația, influența economică, alcoolism, căldura — frigul și influențele geologice.

Deci pericolozitatea criminală va rezulta totdeauna din concursul a doi factori cauzali: *organismul și mediul*. Gravitatea ei va fi în funcție de raportul ce se va stabili între acești doi factori dela individ la individ. La delicvenții ocazionali acțiunea combinată a acestor doi factori poate produce acte antisociale în stare de necesitate extremă sau în mod accidental. La cei constituționali însă — cari se recunosc printr'o sumă de particularități și caractere morfologice, psihice și fiziologice — criminalitatea este latentă în mod continuu și asupra lor lucrează, ca stimuli realizatori, numeroși factori cauzali secundari ai criminalității. Dispozițiile constituționale la delict se traduc în special prin anomaliile sferei afective și sentimentale, pentru că comportarea socială și morală a individului tocmai determinată de dispozițiile afective primare. (Tullio.)

Prevențiunea.

Crima, fiind în consecințele sale un act antisocial societatea trebuie să se apere în contra ei. Aceasta apărare societatea o va face prin mijloacele de represiune sau terapeutică. Însă societatea prudentă va proceda la apărare, nu numai după ce s'a produs crima, ci și înainte pentru ca să nu se producă, adică va lua măsuri profilactice. Apărarea socială va avea deci două forme *prevențiunea, sau profilaxia, și represiunea sau terapeutică.* Și întocmai, ca și în medicină măsurile de prevențiune pentru combaterea diferitelor boli sociale au început în timpul din urmă ca să-și ocupe un loc din ce în ce mai însemnat, în mod analog și în justiția penală prevențiunea trebuie să aibă o însemnătate și o importanță din ce în ce mai mare.

A preveni o boală, a face profilaxia unei boli sociale este o metodă cu mult mai superioară, mult mai ușoară și cu rezultate mai favorabile, decât a trata o boală când deja eventual s'au produs o serie de alterațiuni organice complect sau în parte ireparabile. Ei bine, această concepție, acest adevăr trebuie să-și găsească aplicațiunea ei și în domeniul metodelor de apărare socială contra criminalității. Este cu mult mai ușor și cu un folos incomparabil mai mare din punct de vedere al societății a preveni o crimă, decât a pedepsi un criminal, fapt, care pentru societate nu reprezintă nici un folos. Deci partea mai importantă a combaterii criminalității o va reprezenta profilaxia. După concepția modernă chiar și în represiune predomină preocupățiunea preventivă: a preveni recidiva, adică și sancțiunea represivă tinde să profite viitorului, căci trecutului nu-i mai poate profita.

Înainte de a intra în studiul propriu zis al preven-

PREVENȚIUNEA

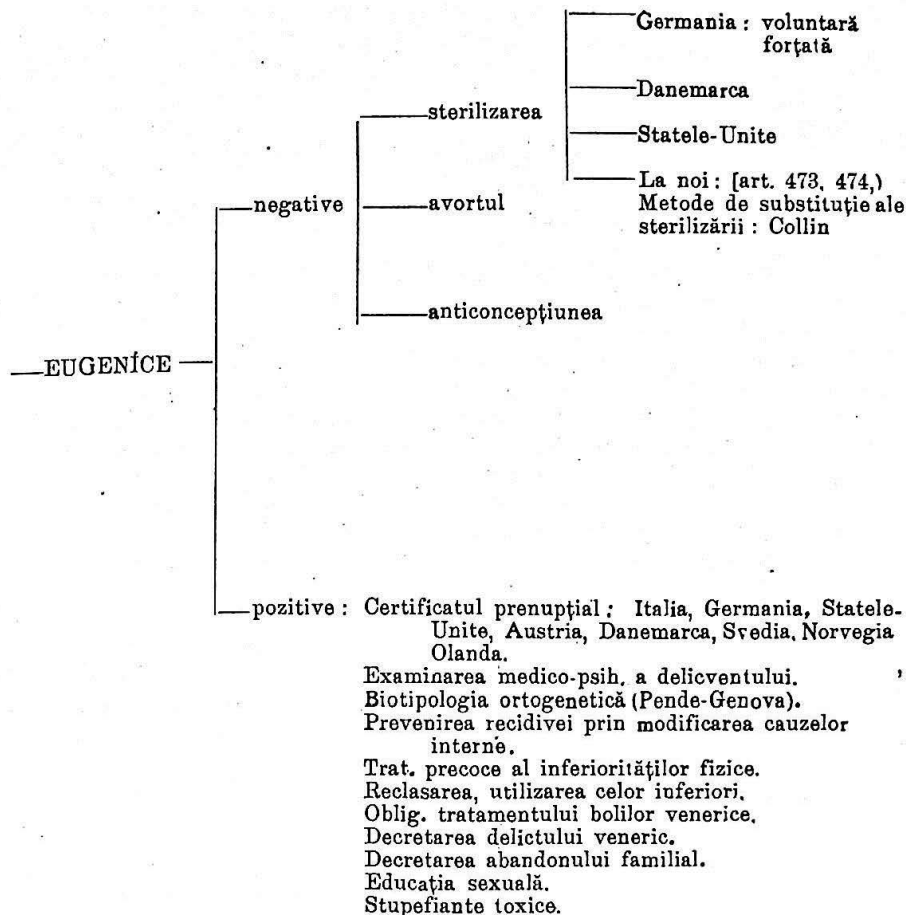
INDIRECTĂ
diminuarea
factorilor
criminogeni

CĂI MEDICALE

CĂI EDUCATIVE

DIRECTĂ
impiedicarea
realizării
crimei

CĂI POLITICE

EUTENICE : Igiena socială.
 Condițiuni economice.
 Instrucția.
 Pedagogia.
 Religia.
 Antialcoolism.

LA MÍNORÍ

Poliția.
 Justiția.
 Închisorile.

țiunei, trebuie să cautăm un răspuns convenabil la o problemă: și anume ce urmărește pedeapsa?

Prin studiile cele mai recente făcute în aceasta privință putem confirma, că pedeapsa are de îndeplinit trei scopuri:

1. Intimidarea infractorului,
2. Ameliorarea și reeducarea infractorului,
3. Împiedicare manifestării pericolozității. (Kernbach.)

Am văzut în introducerea, că îndeplinirea acestor trei scopuri, adică mijloacele de apărarea socială contra criminalității nu ni le oferă sentințele judecătorești. Justiția penală cu mijloacele sale utilizate până în prezent nu era capabilă, ca să combată criminalitatea. Din aceste motive pentru realizarea acestor scopuri codurile penale moderne au renunțat la unica metodă ce o oferea expierea în penitenciare și am asistat în timpurile mai noi la o reformă fundamentală a justiției penale, care s'a făcut cu ajutorul științelor auxiliare dreptului penal.

În consecința acestor reforme, prevențiunea criminalității astăzi se prezintă în modul următor:

Unii autori deosebesc măsuri preventive *generale* și *speciale* sau o prevențiune *individuală* și una *colectivă*. Noi, în expunerea ce urmează vom utiliza o altă clasificare și vom vorbi dela început despre o prevențiune *indirectă* și despre una *directă*.

Prevențiunea indirectă.

Prevențiunea indirectă, care pe noi medici ne interesează în special, înseamnă combaterea sau distrugerea cauzelor criminalității, adică are ca scop *diminuarea factorilor criminogeni*. În acest caz nu este vorba încă de o primejdie concretă de crimă, raportată la o persoană determinată de cutare candidat de criminal, ci de împiedicarea formării focarelor de criminalitate, de distrugerea factorilor criminogeni.

Factorii care determină criminalitatea le-am grupat în două categorii: 1. Factori de organism, — în special ereditari și 2. factori de mediu. În consecință și căile prevențiunii indirecte vor fi de două feluri: *medicale* — *eugenice*, îndreptate contra factorilor criminogeni de or-

ganism, și educative — eugenice, pentru diminuarea factorilor criminogeni de mediu.

Căi medicale-eugenice.

Scopul măsurilor eugenice este de a îmbunătăți masa ereditară, prin o selecțiune artificială, care face să venim în ajutorul selecțiunii naturale, deci ea va căuta să împiedice reproducerea indivizilor cu însușiri indezirabile, care se dovedesc a fi ereditare. Eugenia ne oferă metode sigure pentru a face o profilaxie a celor tarați și degenerați, a preveni marele pericol biologic și social, cauzat de întreținerea acestor indivizi. Știind că marea majoritate a delicvenților — între 70-90 procente — sunt anormali, aceste metode par destul de bine documentate.

În acelaș timp însă eugenia va favoriza reproducerea indivizilor bine dotați, cu aptitudini superioare pe de o parte. pe de altă parte știm că ereditatea nu este fatală, ea poate fi modificată prin anumite intervențiuni. Deci eugenia va lucra totdeauna cu ajutorul a două feluri de măsuri :

unele *negative*, în care încadrăm sterilizarea, avortul anticoncepțiunea, și altele *pozitive*, cu o serie întregă de posibilități foarte variate: certificatul prenuptial, examinarea medico-psihică a delicventului etc.

Măsurile eugenice negative se referă la suprimarea factorilor susceptibili de a influența în rău generația viitoare, pe care scop îl ajunge prin eliminarea dela procreația a indivizilor imbecili, criminali, ori suferind de alte boli sau defecte ereditare. Măsurile eugenice negative sunt măsuri profilactice contra celui mai primejdios și mai greu de combătut factor criminogen, care este ereditatea. Forma cea mai radicală a acestor măsuri eugenice negative și cea mai eficace, o reprezintă :

1. *Sterilizarea*, prin care se respectă funcțiunea endocrină a glandelor sexuale, înlăturându-se numai puterea germinativă sau fertilitatea la femei, permanent, sau temporar. Scopul ei penal se înțelege dela sine. În ce privește acuma țările, în care sterilizarea este legiferată în primul rând vom aminti :

Germania, legea de sterilizare germană, intrată în vigoare la 1 Ianuarie 1934, ne dă exprimarea scopului

penal al sterilizării. Adolf Hitler ne arată că: „pentru nouă Germanie este nevoie de o nouă legislație, care să suprimă procrearea indivizilor indezirabili. Idioții, incurabili, *criminalii* nu pot fi lăsați să dea nației germane copii ratați, cere să fie pentru dânsa o sarcină sau un pericol”. Legea prevede două feluri de sterilizări:

a) Sterilizarea voluntară. b) Sterilizarea forțată.

a) Sterilizarea voluntară e aplicată după cererea proprie la acei, care suferă de boli ereditare transmisele generațiilor viitoare, boli enumerate de legea respectivă.

b) Sterilizarea forțată poate fi cerută de medicul legist pentru orice persoană, care suferă de una din bolile ereditare prescrise de lege. (Demența, schizofrenia, manii depresive, boala ereditară a căderii, choreea, orbirea și surzenia ereditară, grele anomalii organice și alcoolismul înaintat).

Danemarca dela 1 Iunie 1929 a acceptat și a votat-o parlamentul sterilizarea judiciară și umanitară, când Curtea Supremă a suprimat pedeapsa cu moartea, înlocuind-o cu sterilizarea după curentul produs de Procurorul General Goll, care a afirmat părerea, că „oamenii, care au trădat demnitatea umană să fie pedepsiți nu prin pierderea vieții, dar ridicându-li se puterea de a procrea”.

Statele Unite-Indiana prima dată aplică sterilizarea criminalilor și a bolnavilor mintali prin legea din 9. Martie 1907. Șapte institute de stat sunt autorizate. *Washington*: legea din 22 Martie 1909. *California* la 26 Aprilie 1909 sterilizează depravații sexuali și delicvenții, cari comit viol, crime, seducțiuni. *Connecticut*: 12 August 1909. In 1911 introduce sterilizarea *New-Yersey*, *Iowa*, *Newada*. In 1919 *New-York*. In 1913 *North-Dakota*, *Kansas*, *Wiskonsin*, *Michigan*. In 1915 *Nebraska*. In 1917 *New Hampshire*, *Oregon*, *South Dakota*. In 1923 *Montana*, *Delaware*. In 1924 *Virginia*. In 1925 *Idaho*, *Minnesota*, *Utah*, *Maine*.

In *Elveția* cantonul *Vaud* are dispozițiuni relative la sterilizarea penală.

In țara noastră potența generandi este socotită ca o proprietate personală, dar totodată și un interes național, ca dovadă ca Statul are mare interese ca potența generandi a cetățenilor să fie menținută. La noi introducerea sterilizării forțate nu s'ar putea face printr'o lege simplă, fiindcă ar trebui să se modifice art. 11. din Con-

stituție, care garantează libertatea personală, sub toate aspectele ei, iar sterilizarea forțată nu este decât o atingere brutală a acestui drept. În ce privește sterilizarea voluntară, noul Cod Penal prin art. 473. socotește sterilizarea, ca o vătămare foarte gravă a integrității corporale sau a sănătății și o pedepsește cu închisoare corecțională dela 3—6 ani și amendă dela 5 la 10.000 Lei. Iar în art. 474. găsim: „dacă autorul a avut anume intențiunea de a cauza victimei vreo stare din cele arătate în art. 473., (pierderea facultății de reproducere) pedeapsa este închisoarea corecțională dela 3 la 10 ani și amendă dela 5 la 10.000 Lei.

Pentru sterilizarea voluntară ar fi destulă numai o singură lege, care să modifice Codul Penal, permițând sterilizarea. Pentru diferitele boli ereditare ea ar fi foarte indicată. Ar trebui ca Statul în anumite condițiuni să permită și sterilizarea voluntară, dar mai ales, cece e mai important să facă sterilizarea forțată mai ales la criminali și psihopați. Sterilizarea e un comandament al vremurilor actuale și ar trebui legiferată, pentru că dreptul de autoconservare și apărare a intereselor colectivității primează pe ale individului.

O altă metodă de eugenie negativă pentru combaterea criminalității o reprezintă:

2. **Avortul:** Când prin nașterea unui copil sunt temeri serioase, că el se va naște cu tare sau boli ereditare, tendințe criminale, datorită cărora el va fi inapt unei vieți sociale și utile, constituind pentru societate greutăți morale și financiare, sau mai mult: un pericol, indicația avortului eugenic este absolută. În toate aceste cazuri însă este mai bine, ca să facă indicația sterilizării și mai puțin a avortului, cu toate că și prin avortul eugenic se tinde la o ameliorare a rasei și la o apărare socială. Astăzi găsim avortul medical și cel eugenic legiferat în foarte multe țări. (Statele Unite, Rusia, Mexic, Elveția, România prin art. 483.) Inșă avortul din punct de vedere al justiției penale nu-l găsim legiferat.

A treia metodă a eugeniei negative este

3. **Anticoncepțiunea.** Metoda aceasta, deși ar putea servi la înlocuirea celorlalte două metode de eugenie negative, nu poate fi utilizată propriu zis pentru combaterea criminalității, întrucât aplicarea acestei metode duce la rezultate foarte dezastruoase. Fiind utilizate

de toții, fără nici o indicație aceste metode anti-concepționale conduc la reducerea numerică a noilor născuți, la o degenerescență națională, ceea ce este de o importanță capitală. Grație unei activități îndelungate și fără nici o pedeapsă a mijloacelor anticoncepționale în Franța numărul nașterilor s'a redus într'un mod critic. (Rouger : În anul 1876 s'au născut 1.011.362 ; în anul 1913 : 735.504 ; în 1916 : 315.607. Pe de altă parte aceste metode nu sunt utilizate tocmai de acel gen al oamenilor, la cari indicația utilizării lor ar fi absolută. (Criminali alcoolici). Astfel metoda aceasta din punct de vedere practic nu este realizabilă. La aceste mai trebuie să adăugăm, că până în prezent nici nu dispunem de mijloace anticoncepționale sigure, pe de altă parte aplicarea lor nu poate fi controlată. Indicația și întrebuintarea mijloacelor anticoncepționale ar trebui să se facă după aceleași criterii, după aceleași norme, ca și ale sterilizării și avortului indicat.

În ce privește țara noastră, ea nedispunând de metode, ce-ar înlesni o selecțiune a reproducerii și o profilaxie a concepțiunii, ar trebui să recurgem la alte metode destul de valoroase, în special la acele recomandate de Collin, despre care vom vorbi în legătură cu combaterea criminalității la minori.

Măsurile eugenice pozitive încearcă să ușureze procrearea indivizilor cu calități fizice și psihice normale sau superioare. Pe de altă parte am văzut că calitățile sau dispozițiunile ereditare morbide nu sunt fatale, ci ele pot fi modificate deci eugenia prin metodele sale pozitive va interveni pentru a descoperi precoce pe acești anormali și debili, asigurându-li tratamentul cel mai convenabil

Un alt fapt important este, că metodele de eugenie negative nu sunt unanim acceptate de către diferiți autori, întrucât indicațiunile medico-penale ale sterilizării de exemplu, uneori sunt foarte labile, iar pe de altă parte nici legile eredității nu le cunoaștem bine. Mai intervine și lezarea libertății personale, toate aceste motive ne îndreaptă din ce în ce mai mult spre o utilizare mai largă a metodelor eugenice pozitive și să renunțăm mai bine la metodele negative cel puțin atât timp, cât morala și știința nu le justifică fără rezerve, cu atât mai mult, cu cât eugenia preconizează alte mij-

loace, a căror eficacitate mai mică se compensează prin difuziunea lor mare.

Un astfel de mijloc al eugeniei pozitive este reprezentată prin

Certificatul pre-nupțial. Prin certificatul pre-nupțial tindem să realizăm scopul ideal al eugeniei: profilaxia degenerescentei și maladiilor destructive ale rasei pe de o parte, asigurând selecțiunea și multiplicarea indivizilor bine dotați din punct de vedere fizic și mintal, pe de altă parte evitând transmisiunea ereditară a degenerescentei. Ar fi o măsură cu mult mai umană, decât măsura drastică a sterilizării. Ar fi o măsură mai întinsă și tot atât de eficace. Afară de aceasta ea are superioritatea, de a fi reparabilă, corectabilă în caz de eroare în opoziție cu sterilizarea, care odată executată, rămână definitivă. Legiferarea ei va trebui să-și facă drum în toate țările, pentru că azi la căsătorie de multe ori părțile nu se cunosc bine, nici moralicește, nici fizicește și este o adevărată sălbăticie a lăsa liberă procrearea morbidă, reproducerea tuturor degenerațiilor, criminalilor și astfel a face pe descendenții să suferă consecințele nefaste, dezastruoase ale viciilor ascendenților lor, alterând astfel capitalul biologic și primejduind progresul societății. În ce privește acuma legiferarea certificatului pre-nupțial, să vedem sub ce forme există aceasta în diferite țări:

Statele Unite din America: Statul *Washington* în 1909 a votat o lege interzicând căsătoria inapților fizici și morali. Statul *Wisconsin*: la 1. Ianuarie 1914 a pus în vigoare o lege, prin care interzice funcționarilor stării civile măritarea logodnicelor fără certificat pre-nupțial. Actual e interzisă căsătoria indivizilor cu diferite boli și defecte eredito-morale: tuberculoși, alcoolici, criminali recidiviști, în statele următoare: *Colorado, Connecticut, North-Dakota, Delaware, Florida, Indiana, Idaho, Kansas, Maine, Massachussets, Michigan, Minnesota, Ohio, Oklahoma, Oregon, Pennsylvania, Utah, Vermont, Washington, Wisconsin.*

Norvegia a adoptat la 1912 o lege matrimonială, care impune certificatul de aptitudine pentru căsătorie.

Suedia a adoptat o astfel de lege în 1915.

Danemarca la 30 Iunie 1932 a votat certificatul pre-nupțial, care însă este mai puțin exclusivă.

În *Austria* la 1922 s'a instituit un birou, care întreține consultațiuni prematrimoniale, care indică sau contraindică căsătoria, dar nu poate da interzicerea.

Olanda. Consiliul național al femeilor a fundat un comitet pentru a incuraja la certificatul prenupțial. Comitetul are convingerea, că consultația medicală antematrimonială e o sarcină morală mai ales pentru posteritate.

Italia. Un comitet organizează certificatul prenupțial sub grija Cricii Roșii.

Germania. Consiliul Superior de Igienă cere dela viitorii căsătoriți un certificat de bună sănătate. În caz de piedică la căsătorie, medicul consultător nu va preciza în detaliu, ci numai că există o piedică.

Franța. Examenul medical prenupțial a fost discutat de mai multe ori de către Societatea de Profilaxie Sanitară și concluziunile erau, că ar trebui elaborată a lege, care să prescrie obligativitatea unui certificat prematrimonial. În general însă în Franța opinia publică și medicală e de părere ostilă față de toate mijloacele silite. Cea mai mare parte a eugenistilor francezi zic, că examenul prenupțial trebuie să intră în obicei înainte de a fi codificat, pentru care după Schreiber ar trebui: 1. o propagandă intensă și 2. consultațiunile prematrimoniale să fie deschise în cele mai multe orașe, cu ajutorul asistenței publice.

Certificatul prenupțial este deci o măsură eugenică dintre cele mai răspândite. S'a constatat că ea asanează viața socială și realizează o profilaxie eficace a degenerescentii și a contaminărilor, izvor profund a atâtor degradări morale.

În afară de certificatul prenupțial, eugenia pozitivă dispune de o serie întreagă de mijloace, pentru a preveni criminalitatea, între cari în primul rând trebuie să amintim :

Examinarea medico-psihiatrică a delicvenților. Am văzut că factorul antropologic, adică omul domină toată criminalitatea. „Fără acest factor criminalitatea nu există”. (Berenini). Deci pentru a înțelege o infracțiune și pentru a combate factorii generici ai capacității delictuoase și ai pericolozității sociale, trebuie să cunoaștem factorii criminogeni esențiali

care se găsesc în însuși personalitatea criminalului, adică trebuie să cunoaștem *omul*. Dacă din punct de vedere biologic este adevărat, că crima rezidă în gradul de pericolozitate a individului, aceasta pericolozitate poate fi recunoscută, numai prin metodele moderne ale antropologiei și psihologiei criminale. Acceptarea acestor idei noi în justiția penală întâmpină anumite dificultăți. Juriștii nu găsesc bineplăcută intervenția medicilor în aceasta chestiune. Dar în foarte multe congrese s'au cerut aceste reforme. Astfel în Congresul Internațional de Poliție Criminală dela Anwers din 1930 s'a cerut :

1. Cercetarea personalității delicventului periculos din partea poliției se va face nu numai în interesul procedurii penale ci și în interesul siguranței publice.

2. Pentru o bună funcționare și perfecționare a poliției e necesar a se învăța antropologia și psihologia criminală.

3. În cazuri dificile e necesar cooperarea unui medic criminolog.

Tendințele moderne în justiția penală încep să înțeleagă expresiunea lui Toulouse : „Crima este un fenomen social, a cărei studiu depășește cadrele juridice, în care ea era închisă prin secole”. Să nu uităm, că psihiatrii și medicii legiști pretutindeni au adus contribuțiuni valoroase în ce privește reforma justiției penale. Astăzi justiția penală are cu totul alte aspecte decât în trecut. Ea urmărește apărarea socială și reducerea infractorului. Pentru apărare se cere posedarea metodelor de depistare a factorilor criminogeni, și pentru reducere cunoașterea și modificarea personalității biopsihologice a infractorului. (Kernbach).

Pentru a ajunge la aceste scopuri este nevoie în primul rând de un personal științific, pregătit special, o cultură pe care nu o au actualii magistrați și avocați, — și e o crimă din cele mai grave, lipsa de ajustare a învățământului juridic, după cerințele sociale și științifice actuale” (Kernbach).

Ceeace s'a cerut le Congresul din Palermo relativ la reforma justiției penale : este un strigăt al vremurilor moderne :

1. E necesar a se orienta organizația judiciară spre o specializare mai mare în materie criminală.

2. Specializarea se va face printr'un învățământ universitar și postuniversitar, care va permite viitorilor

magistrați și avocați să dobândească știința indispensabilă pentru îndeplinirea funcției lor.

3. Specializarea judecătorilor criminologi se va face pe regiuni.

4. E necesar un colegiu de magistrați cu judecători specializați în materie criminală.

Dacă factorul antropologic domină toată criminalitatea, atunci este foarte bine documentată intervenția și competența medicului antropolog. Examinarea delicvenților e foarte importantă, intrucât pedeapsa nu se poate pronunța, fără cunoașterea amănunțită a personalității delicventului. Interesul societății este de a se putea deosebi normalii de anormali, debili, desechiibrații și alienații. Aceasta nu se poate face în timpul prevenției, nici prin medici psihiatrii, va trebui incredințată medicilor antropologi, psihiatrii dublați de psihologul și antropologul criminal. (Kernbach). Deci este nevoie de un personal specializat în acest domeniu.

Majoritatea statelor civilizate și-au reformat închisorile, având drept bază a tratamentului, examenul somato — clinic și psihic al delicventului.

Prin examenul delicventului se va determina :

I. Originea îndepărtată sau cauza imediată a delicvenției, predispozițiile și factorii determinanți ai delicventului. Pentru a le pune în evidență Ottolenghi propune următoarele examinări :

1. Condițiile personale a caracterelor delicvențiale.

a) Inspirația actelor substitutive delictului ca : tendința la trândăvie, fraude, parazitism.

b) Oferirea condițiilor celor mai favorabile spre infracțiune, ca : obiceiul de a risipi, excesul în plăceri, asociate cu pasiunea politice delictuoase (în Italia).

2. Condițiile personale speciale anormale :

a) Influențând direct asupra manifestărilor criminale, deficiență intelectuală, parasitism, epileptoidism, cecitate morală, tulburări neuro-psihice etc.

b) Influențând indirect manifestările criminale, ca : ereditatea degenerativă gravă, ipoalgezii etc.

II. Se va examina apoi starea fizică, fiziologică și psihologică a delicventului și la urmă :

III. Valoarea socială și profesională a delicvetului. Pe baza datelor rezultate din aceste examinări medi-

cul carcerar fixează pentru fiecare deţinut tratamentul penitenciar adecvent. Pentru a atinge aceste scopuri ţările, cum sunt Italia, Germania şi Rusia şi-au pregătit un personal disciplinat pentru realizarea acestor tendinţi pedagogice, moralizatoare şi igienice. Găsim în aceste ţări laboratorii de antropologie criminală, anexe psihiatrice, unde lucrează pe lângă medici specializaţi, pedagogi şi mult personal special pregătit; pentru a examina delicvenţii, a cunoaşte capitalul biologic şi de a-l utiliza cât mai bine. Aceste tendinţe de a cunoaşte şi a ridica valoarea capitalului biologic, au dat naştere unei noi ştiinţe în Italia numită:

Biotipologia Ortogenetică, care studiază personalitatea individuală sub toate aspectele ei, somatic, biologic, psihologic şi patologic, pentru a-i descoperi diversele aptitudini în câmpul muncii, artei, ştiinţei şi în baza acestei cunoştinţe a obţine pentru fiecare individ o dezvoltare echilibrată a activităţii sale proprii practice şi astfel randamentul maxim în beneficiul individului şi al societăţii. Cu alte cuvinte ştiinţa aceasta studiază sub toate aspectele personalitatea individuală în scopul de a-i modifica deficienţele şi anomaliile ce eventual i-le ar constata şi de a determina utilizarea ei cea mai profitabilă pentru individ şi societate.

Primul institut de Biotipologie ortogenetică s'a deschis la Genova sub conducerea prof. Nicola Pende. Institutul are 4 secţii:

În prima specialistul constată patrimoniul ereditar al individului şi eventualele dispoziţiuni morbide ce le-ar avea din naştere: În baza unei astfel de constatări întemeiată pe examinări serioase antropometrice, clinice, radiologice şi fotografice, se va putea evalua posibilitatea modificărilor, ce s'ar arăta necesare.

Secţiunea a doua, zisă psihopedagogică, procedează la examinarea psihologică a copiilor şi tânărilor, pentru a constata gradul de dezvoltare al inteligenţei şi a deficienţelor lor în scopul unei educaţii pedagogice raţionale.

Secţiunea treia: psiho-criminologică examinează dezvoltarea morală a adolescenţilor, sub aspectul particular al imoralităţii şi al delicvenţei precoce.

Secțiunea patra: psiho-tehnică se ocupă de evaluarea atitudinii psiho-fizice și a atitudinilor individuale, putând să îndrumeze pe fiecare la activitatea cea mai convenabilă personalității sale. Prin reunirea rezultatelor dela cele patru laboratoare ajungem să obținem o reconstituire complectă a respectivei personalități, atât sub raportul capacității sale productive, cât și al deficiențelor și anomaliilor pentru utilizarea convenabilă a celei dintâiu și modificarea celei din urmă prin măsuri clinice și sociale adecvate.

Dacă s'a procedat la examinarea delicventului și s'a reușit la punerea în evidență a diferiților factori criminogeni interni, sau externi: se va fixa tratamentul adecvat. Acest tratament se va face prin multe și diferite metode:

Prevenirea recidivei lucrând asupra cauzelor individuale, interne ale predispoziției la delict.

Vindecarea infirmității fizice și a boalei prin tratament medico-pedagogic (Desvătându-l de intoxicații, complectându-i instrucția, dezvoltându-i voința și cultura morală, modificând tarele caracterului și în fine tot ce e posibil, spre a-l prepara pentru o viață socială).

Reclasarea condamnatului prin reconstituirea pe baze oneste a mediului familiar și social, învățând pe delicvent o meserie lucrativă adecvată capacității sale fizice și psihice (Kernbach).

Obligativitatea tratamentului bolilor venerice. „Sifilisul e o boală gravă și victimele lui se socotesc cu milioane ce reprezintă un pericol pentru rasă — produce o deteriorare calitativă și cantitativă, un număr foarte mare de degenerații”. (Apelul Comitetului Francez pentru propaganda Igienei sociale). Obligativitatea tratamentului bolilor venerice ar fi deci o măsură pentru scăderea numărului degenerațiilor, care este egal cu creșterea capitalului biologic valoros. Aceasta obligativitate ar trebui legiferată, care însă singură nu e suficientă, ci e nevoie încă de o disciplină morală, de un sentiment de răspundere pentru generațiile viitoare. Aceasta s'ar putea realiza prin:

E d u c a ț i a s e x u a l ă, care să înceapă deja în școala primară, prin explicarea problemei reproducției la plante, trecând la animale și treptat-treptat la om, terminând educația sexuală prin explicarea bolilor venerice la sfârșitul epocii liceale. Educația aceasta trebuie să fie o colaborare strânsă a familiei, a medicului și a școlii, în felul cum înțeleg aceasta colaborare americanii, despre care vom vorbi la cap. despre minori.

D e c r e t a r e a d e l i c t u l u i v e n e r i c este o altă modalitate pentru combaterea bolilor venerice. Delictul veneric înseamnă transmisiunea unei boli venerice în mod știut. Legiferarea delictului veneric s'a făcut deja în foarte multe țări, prim dată în Rusia Sovietică, unde delictul veneric este pedepsit prin art. 150 al codului penal cu 3 ani închisoare.

La noi delictul veneric se pedepsește prin art. 376 al noului Cod Penal, cu închisoare corecțională dela 3 luni la 1 an, iar „dacă acela care este bolnav de o boală venerică și căsătorindu-se o transmite celuilalt soț, se pedepsește cu închisoară dela 1—3 ani.”

D e c r e t a r e a a b a n d o n ă r i i f a m i l i e i: despre importanța familiei în prevenirea sau determinarea delictelor vom vorbi în capitolul despre minori. Aci amintim numai, că primele acte de conduită morală copilul le înghetează în familie. Dacă aceasta familie din cauza abandonului cade într'o mizerie morală sau fizică, această mizerie se va intipări profund în sufletul și caracterul copilului, determinându-l de multe ori la acte criminale. Noul Cod Penal pedepsește abandonul familiar cu închisoare corecțională dela 3 luni la 1 an.

În sfârșit trebuie să amintim: *lupta științifică contra cauzelor degenerescenței și mizeriilor sociale*, lupta contra *toxicomaniilor*, în special contra *alcoolismului* (la care vom reveni în capitolul căilor educative) *intoxicațiilor profesionale*. La aceasta mai adugăm: *instituirea delictului utilizării toxicelor sau stupefiantelor* (cocaina, morfina, opiu, eter, pantopon etc.) fără prescripție medicală precum și a *delictului traficului de stupefiant* și al *abuzului medical cu prescripția acestora*, cele din urmă din motivul, că boalele amintite precum și practicarea viciului stupefiantelor distruge sau degradează capitalul biologic, creiând astfel condițiuni prielnice p.ntru criminalitate.

Rezultatele acestora se transmit prin ereditate descendenților. Fiind contagioase trebuie să apărăm pe membrii societății contra pericolului contagiunii.

Căile educative-eutenice.

Influențele care se exercită asupra individului după ce concepția a avut loc, adică în timpul vieții intrauterine și după naștere, privesc eutenica și nu eugenia. Cele două discipline bine înțeles nu pot fi separate complet, și aceasta diviziune s'a făcut numai pentru o schematizare și reprivire mai ușoară. Ramura aceasta a eugeniei aparține mai mult metodelor eugenice pozitive. Cele două discipline trebuie să colaboreze strâns. O disciplină care caută să se ocupe de toate condițiunile și măsurile care pot asigura nu numai evitarea conduitei criminale, ci a oricărei conflicte și neajunsuri psihice, este igiena mintală. Realizarea lui după W. S. Taylor depinde de mai multe forme de prevenție. Aceste forme sunt o *politică eugenică*, care să prevină nașterile indivizilor cu însușiri psihice indesezirabile; o *bună stare fizică* cuprinzând aerul curat, soare și alți factori, cari contribuie la sănăatea fizică; *condiții economice* adecvate, care să elimine subalimentația și excesul de muncă; *situația socială* cu asociații personale sănătoase și în sfârșit ceea ce s'ar putea numi *metode de educație* inculcarea de obiceiuri, idei și atitudini sănătoase.

În acest capitol, afară de metodele educative propriuzise, vom aminti pe scurt: instrucția, religia și anti-alcoolismul.

Metodele de educație vor fi utilizate în special la copii, unde șansele de reușită sunt cu mult mai mari. Organismul și psihicul copilului fiind în formație, îl putem influența prin metode educative foarte ușor. Deci în ce privește metodele educative, aci ne vor interesa în primul rând de licvenții minori.

După Burnham educația, ca metodă preventivă pentru combaterea criminalității, trebuie să fie utilizată foarte larg și la toți copii. Educația aceasta în copilărie ar consta în următoarele: Copiilor să li-se dea oportunități pentru dezvoltarea și reacționarea normală a instincte-

lor, a impresiunilor lor. Să doarmă după trebuință, să învață o concentrare a atenției, o atitudine activă în fața dificultăților. Să li se creeze relații sociale primitive: e mai bine pentru sănătatea mintală a unui copil, ca el să mânânce, să joace și să lucreze cu alți copii, decât să fie totdeauna singur. Dacă aceste principii de igienă mintală sunt respectate, se poate ajunge, ca anomaliile psihice latente, potențiale să fie împiedicate de a trece la eficiențe sau cel puțin ca eficiența lor să fie atenuată. În caz contrar, un copil cu o structură psihică ereditară normală, în urma unor condiții defavorabile de mediu, poate ajunge să prezintă diferite deformațiuni psihice, care să-i influențeze în rău conduita lui etico-socială.

Starea de abandonare este de multe ori un preludiviu al delincvenței copiilor. Am văzut că numărul închisorilor nu influențează de loc criminalitatea, care se sporește în mod continuu. Criminalitatea va scădea numai atacând sursa ei: copii nenorociți, abandonați moral. Așa e copilul fetei-mame, a soțului părăsit, copilul divorțului, al recăsătoriei, părinților nelegitimi, slabi, anormali, bețivi, vițioși și care găsesc în casă elementele de depravare, pe carele va complecta educația rea a străzii. (P. Wets) Părăsirea morală este o stare de rezistență morală scăzută, în urma căreia indivizii respectivi pot fi înfrânți ușor la tentații criminale. Deci părăsirea morală poate fi considerată ca o anticameră a criminalității. Pentru a împiedica în asemenea cazuri trecerea la criminalitatea, trebuie intervenit. Familia și școala au un rol deosebit în prevenirea și determinarea delictelor. Primele acte de conduită morală copilul le obișnuiește în familie. Dacă acest mediu nu este prielnic, în psihicul copilului se pot produce conflicte emotive, care se influențează defavorabil conduita lui socială. Promiscuitatea părinților brutalitatea, sau indiferența lor influențează considerabil conduita copilului. Mai intervine și faptul că părinții de multe ori nu știu ce atitudini să ia față de anumite abateri observate la copil. Părinții ar trebui să fie instruiți în această direcție, cum s'a făcut aceasta în America cu ajutorul congreselor, conferințelor, și asociațiilor pentru a da un minimum de informații părinților. (The National Congress of Mothers and Parent — Teachers Associations) din care s'a dezvoltat la fiecare școală publică o așa numită „Parent — Teacher Aso-

ciation" o organizație a părinților și învățătorilor, pentru studierea problemelor reciproce ale copiilor,

Școala deasemenea este responsabilă de multe ori de conduita anormală sau criminală a copiilor. Copilul trebuie să fie luat în serios, să fie considerat ca egal (Adler), să nu fie umilit, ironizat. Școala de multe ori e vinovată, când ea nu caută să prevină din timp dereptele a normalii, și să ia din timp măsurile de îndreptare. Cu ocazia celei de a XI. a sesiuni a Societății Internaționale pentru protecția copilului, ținută la Bruxelles, problema a fost pe larg desbătută. Concluzia lui Marie Mulle a fost, ca o profilaxie efectivă a delincvenței s'ar putea realiza numai prin școala. Școala ar fi chemată să corecteze primele simptome ale unei predispoziții delictuoase.

În școlile din America fiecare copil e observat metodic și continuu cu fișă personală, cu antecedente familiare și personale. Tot acolo găsim așa numiții „învățători vizitatori” (visiting teacher) care stabilesc o legătură mai strânsă între familie și școală, pentru controlul conduitei copilului. Problemele de conduită îi sunt semnalate de învățători, ei cercetează apoi familia, vecinătatea, stabilesc cauza inconduitei și încerc de comun acord cu părinții și învățători un plan de tratament.

În Europa Belgia este aceia, care a realizat mai mult pe terenul combaterii criminalilor minori. Dellaert arată că acolo educația este cu totul individuală. „Fiecare copil constituie un caz, o problemă a căror date sunt intime, aparțin esenței însăși a personalității individului”. La ei examenul minorului se face după datele clinice. În clinici patologice. Aci sunt clasați, seriați și supuși tratamentelor medico-pedagogice. S'a propus și crearea de clinici-școli, și în Belgia a pătruns convingerea, că „ameliorarea stării copiilor nu e de domeniul juridic. ci de resortul medico-psihologic”.

O lege foarte omenească găsim la Philadelphia. Aceasta lege creiază tribunale noi cu judecători specializați și instituții de corectare. Procedura e foarte simplă: La judecată ia parte medicul, psihiatrul și delegatul secției pentru copii. Tribunalul copiilor nu judecă

propriu zis. El caută numai de a lua măsurile necesare pentru a asigura buna comportare a copilului. Instituții sunt numeroase, personalul bine pregătit.

În Austria pe lângă inchișori de minori, pe lângă secții pentru detențiunea copilului se mai găsesc stabilimente federale, pentru reeducarea copilului. Educația e asigurată prin educatori și profesori speciali instruiți în pedagogia criminală.

În ce privește aceasta chestiune la noi: Avem instanțe pentru judecarea minorilor, cari funcționează pe lângă tribunale, compuse dintr'un singur judecător delegat de Min. Justiției pe termen de 3 ani, după recomandarea președintelui Tribunalului, dintre judecătorii Tribunalului. Însă Codul Penal în privința aceasta nu ține cont de progresele psihiatriei, psihologiei și a medicinei legale, pentru că minorii sunt lăsați în sarcina unor Tribunale, care nu au suficiente competențe pentru a remedia criminalitatea minorilor. Instanțele pentru minori sunt conduse de „un judecător delegat pe 3 ani dintre judecătorii Tribunalului.” Dar nu găsim aci nici amintirea pregătirea specială. Pe de altă parte nu se ține cont de necesitatea cel puțin cu aviz consultativ de a participa la judecată un medic și un pedagog.

Avizul medical este în realitatea obligator atât pentru anormalii minori, cât și pentru cei majori. Inovațiunile introduse în noul Ccd Penal vor rămânea ineficace atâta timp, cât ele vor fi lăsate în mâna persoanelor incompetente. Dar este încă la noi un defect mare, care face imposibilă orice tendință științifică în chestiunea criminalilor minori. Si aceasta este: lipsa instituțiilor suficiente și convenabile de educație și corectare. Criminalii minori fiind în marea majoritate a lor debili mintali (peste 30% la nerecidiviști, peste 50% la recidiviști (Roșca), dar un examen psihiatric probabil ar fi ridicat aceste procente. Kernbach) ei necesită în primul rând institute speciale, în care ei trebuiesc îngrijiți, educați și disciplinați timp îndelungat, cu ajutorul unui personal special pregătit. Iar pentru cei normali, cari comit infracțiuni din cauza abandonului moral sau în urma unei educațiuni defectuoase, se impune o asistență morală cu schimbarea mediului și a educației.

În țara noastră, nedispunând de metode, cari ar înlesni o selecțiune a reproducerii și o profilaxie a concepțiunei, am putea mai bine utiliza metodele de substituție a sterilizării, care după Collin ar fi următoarele:

a) a da toată atenția mamei gravide, spre a se evita blastotoxiile și infecțiunile materno-placentare, care ar putea avea o înrăurire asupra produsului de concepțiune. b) Urmărirea neurologică și mintală a sugacilor și de a consemna observațiunile pe o fișă individuală. c) Să se practice un examen medical și mintal asupra fiecărui minor infractor extemporaneu sau supus unei rețineri mai îndelungate într'o casă de observație. d) De a ușura părinților și tutorilor obținerea corecțiunilor părintești și de a supraveghia mediul unde aceste corecțiuni se execută. e) Medicului să nu-i se ceară a rezolva chestiuni de responsabilitate insolubile, ci numai stabilirea unui diagnostic, prognostic și de a propune măsurile ce sunt a se lua. Concluziile medicului să constituie elementele de apreciere ale Tribunalului.

Religia ca metodă educativă pentru prevenirea criminalității are o importanță prin puterea educațiunii morale pe care o poate face, iar morala este cel mai puternic frâu al crimei. Religia își începe educația sa morală înainte de a începe școala, deci înaintea educației intelectuale. Astfel se va crește un individ, cu o mare energie morală, pe care o va opune cu succes tentațiunilor criminalității. Frica de D-zeu reține-mai ales în clasele sociale inferioare — pe mulți dela crime.

Instrucția: dezvoltarea intelectuală în general pune indivizii mai mult în serviciul binelui decât al răului. Omul incult, cu lipsa de prevedere, resistă mai puțin tentațiunilor criminale, decât omul cu cunoștințe.

În acest capitol al căilor educative trebuie să amintim și

combaterea alcoolismului ca o metodă de profilaxie anticriminală. Combaterea alcoolismului aparține mai mult metodelor eugenice pozitive. Totuși o amintim aci, pentru că în privința aceasta este nevoie de o adevărată educație a populațiunii în decurs de decenii. Celelalte metode de anti-alcoolism, încercate în diferite țări — prohibițiunea completă în America, prohibițiunea parțială: împiedecarea desfacerei produselor mai concentrate ca 20% — nu au condus la rezultate. Desfacerea alcoolului fiind un monopol al Statului, măsura de producție e dictată de interesele financiare și nu de considerațiuni de ordin medico-criminal. O măsură ar fi limitarea numărului localurilor (o cârciumă pe 1000 locuitori) în care să se reducă treptat-treptat cantitatea ce se desface. Dar nici o metodă nu

se poate aplica cu rezultat, fără o educație bine condusă a populației și fără concursul moral al societății. Educația trebuie să fie începută în frageda copilărie, pentru a introduce norme de rezistență morală față de posibilitățile de deviere.

Prevențiunea directă și represiunea.

CĂILE POLITICE: Am văzut, că prevențiunea indirectă avea de scop diminuarea factorilor crimino-geni. Prevențiunea directă are menirea de a împiedica realizarea tendințelor criminale semnalate, sau manifestate, dar încă netraduse în fapte reale criminale. În cazul prevențiunii directe este vorba deja de o primejdie concretă de crimă, de tendințe criminale manifestate. Prevențiunea directă se face prin măsuri polițienești și aparține poliției de siguranță. Acestea pot fi: Domiciliul forțat, interdicțiunea anumitor localități; închiderea unui stabiliment public, industrial; Expulzarea; Cauțiunea de bună purtare; Supravegherea polițienească.

REPRESIUNEA: Infracțiunea fiind lezarea unor legi cari garantează bunul mers al vieții sociale, este natural că societatea să reacționeze față de infractor. Dacă criminalitatea nu s'a putut preveni și dacă ea în lipsa măsurilor suficiente de prevențiune sau contra acestora s'a produs, trebuie să-i facem terapeutică, adică să-i aplicăm represiunea. Aceste măsuri represive societatea le va aplica cu tendințe de a face inofenziv pe criminal, pentru a împiedica repetarea crimei, pentru a evita recidiva. Intocmai ca și în medicină: Dacă boala, în lipsa măsurilor de prevențiune s'a produs, ea trebuie tratată pentru ca bolnavul să se vindece și boala să nu recidiveze.

Reacțiunea aceasta a societății este pedeapsa. Pedeapsa însă nu mai este înțeleasă astăzi cum a fost înțeleasă multă vreme, ca o răzbunare a societății împotriva criminalului, ci ca un instrument de readaptare socială și de stăvilire a recidivei. Pedeapsa trebuie să acționeze educativ asupra criminalului, care trebuie corectat și redat pe cât posibil util societății. Represiunea aparține justiției penale și aci nu ne putem ocupa cu ea. Ne interesează numai din motivul că în ultimul timp și în măsurile represive începe să ocupe un loc însemnat

prevențiunea: tendința de a preveni recidiva. Aceste tendințe bine înțeles nu vor avea nici un rezultat, utilizând măsurile represive de astăzi: închisorile. „Cari sunt adevărate subterane, unde mizeria fizică și morală, unde lipsa elementalelor reguli igienice se înfrățesc cu abandonul desăvârșit al detinutului, pentru ca la părăsirea închisorii să redăm societății adevărați monștri.” (Kernbach.) Deci vor trebui să fie utilizate mai mult metodele pe care le am văzut la prevențiunea: Cunoasterea cât se poate mai amănunțită a criminalului, a factorilor criminogeni interni și externi și în consecință aplicarea unui tratament adecvat. Aceasta înseamnă, că pe lângă instituțiile unde se execută măsurile de siguranță să fie prevăzuți medici, pedagogi și preoți.

Am văzut, că metodele vechi ale justiției penale nu sunt suficiente pentru combaterea criminalității. Justiția penală care cercetează numai fapta, dă sentința numai faptei, fără a lua în considerare *omul*, cu toate că acesta din urmă suportă consecințele sentinței și cu toate că se știe azi, că factorul antropologic domină toată criminalitatea — nu ne va putea arăta nici un rezultat pe terenul combaterii criminalității. Sunt necesare reforme radicale, dintre care în legiurile noi s'au adoptat câteva, iar țări ca Italia, Germania, Belgia și Rusia au schimbat fundamental regimul penitenciarelor. Din localuri de expiație găsim acolo instituțiuni de reeducare morală și socială. Și la acest loc ne amintim de vorbele marelui poet Goethe, rostite pe patul de moarte: Mehr Licht! Mai multă lumină! Mai multă știință în justiția penală! Sau cu alte cuvinte: O justiție mai adecvată gradului nostru de civilizație!

Concluziuni.

1. Combaterea științifică a criminalității este posibilă numai după cunoașterea exactă a factorilor criminogeni, adică pe o bază etiologică.

2. Factorii criminogeni esențiali le găsim chiar în persoana delicventului. Deci se impune a cunoaște personalitatea psiho-fizică a infractorului și a nu ne limita în a califica numai fapta acestuia.

3. Cunoașterea delicventului, în majoritatea statelor civilizate, se face prin examinări științifice: antropologice, fiziologice și psihice. În acest scop s'au creat institute noi și personal specializat (Italia, Belgia, Germania și Rusia).

4. În combaterea științifică a criminalității, tendința este, de a utiliza mai mult metodele profilactice și mai puțin cele represive. Între metodele represive a intrat în doctrina penală curentă și metoda profilactică, cu tendința de a preveni recidiva.

5. Căile științifice pentru combaterea criminalității sunt în număr de trei: politice, medicale și educative.

6. Căile politice sunt reprezentate prin poliția, justiția și închisorile.

7. Între căile medicale eugenia, cu metodele sale negative și pozitive, ne oferă posibilități sigure pentru a face o profilaxie a celor degenerați și tarași. Sterilizarea, avortul și certificatul prenuptial sunt utilizate azi pe o scară întinsă. Medicina curativă, prin toate ramurile ei, aduce metode pozitive pentru vindecarea sau ameliorarea stărilor morbide, generatoare de infracțiuni.

8. Profilaxia și redresarea delicvenților minori este azi o chestiune mai mult medicală, eugenică, psihologică și educativă. Ele se fac prin tribunale speciale, cu judecători specializați și instituții de corectare adecvate.

9. Majoritatea țărilor civilizate și-au reformat închisorile, cu scopul de a realiza un tratament medico-educativ, bazat pe examenul somatoclinic și psihologic al delicventului.

10. Aceste reforme ar fi de dorit să se introducă și la noi.

Văzută și bună de imprimat.

Decanul Facultății :

Președintele tezei :

(ss.) Prof. Dr. **D. Michail**

(ss.) Prof. Dr. **M. Kernbach**

Bibliografie.

1. *Anderson (H. H.)*: Les cliniques psychologiques pour l'enfance aux États-Unis et l'oeuvre du Dr. Healy. Paris. Neuchatel Delachaux Niestlé. 1929.
2. *Aschaffenburg (Dr. G.)*: Das Verbrecher und seine Bekämpfung. Heidelberg. C. Winter. 1903.
3. *Bárdny (Dr. G.)*: Bűn és Bűnhődés. Budapest. Egyetemi-nyomda. 1922.
4. *Benedek (Prof. Dr. L.)*: A csellekvő eugenikának és psichiatriának ököls-biológiai, orvosi vonatkozásai. Budapest. Egyetemi-nyomda 1931.
5. *Berenini*. Capacita a deliquere et periculosita crim. Archivo, di antrop. crim. etc. Fasc. 1/1935.
6. *De Greeff*. La psychologie de l'assassinat. Rev. de droit pén. et de crim. 1936. pp. 153, 213. 357.
7. *Dellaert*: Les deliquants mineurs partic. difficiles a éduquer et, Doc. p'ep. XI-e Ses, de l'assoc. intern. p. la protect. de l'enfance
8. *Finkey (Prof. Dr. F.)*: A magyar büntetőjog tankönyve. IV. kiad. Budapest. 1014.
9. *Kernbach (Dr. M.)*: Ereditatea și criminalitatea. Buletin Eugenic și biopolitic, 1927: Vol. I. pg. 165—288, 1928: Vol. II. Nr. 3. pg. 72—74. Nr. 8—8, pg 304—211.
10. *Kernbach (Dr. M.)*: Constituția și personalitatea delictivului în lumina noilor cercetări. Rev. de drept pen. 1933.
11. *Kernbach (Prof. Dr. M.)*: Responsabilitatea penală și tendințele medico-legale actuale. Extras din Mișcarea med. rom. Nr. 11—12 (1935; 3—4) (1936; 8—8) 1936. Craiova Scrisul Românesc.

12. *Kernbach (Prof. Dr. M.)*: Medicina legală, Manual pt. studenți în med. drept, etc. Cluj 1937.
13. *Kéry (A.)*: Studiu medico-legal asupra actualelor metode pt. profilaxia sarcinei, Cluj. Minerva. 1934. Teză.
14. *Klug (Dr. I)*: Kriminalpädagogik. Paderborn. F. Schöningh. 1930.
15. *Moldovan (Prof. Dr. I.)*: Igiene Națiunii. Bul. eug. Cluj. 1925.
16. *Mossé (A)*: Les Prisons et les institutions d'éducation corrective Melan. Imprim. Adm. 1929.
17. *Ottolenghi (Prof. Dr. N-)*: Sulle condizioni personali determinanti l'abtualita et la pericolozita del del'quente. Roma. Zacchia. 1922.
18. *Petit-Buzoianu*: Sterilizarea din punct de vedere juridic și chirurgical. Bucureș'i, Ed. Adevărul. 1934.
19. *Pop (Prof. Dr. T.)*: Cours de criminologie. Cluj. Inst. Ardealul 1928.
20. *Preda (Dr. Gh.)*: Considerații medico sociale, etc. Sibiu. Tip. Dacia Traiana. 1935.
21. *Prins (Prof. Dr. A.)*: Criminalité et réprésion. Science penale et droit positif. Bruxelles Paris 1899.
22. *Rász (Dr. Gy.)*: A legujabb szovjet büntetőjog vázlatá. Budapest. Egyetemi nyomd. 1931.
23. *Roșca (Dr. A.)*: Dalicventul minor. Cluj. Ed. Inst. de Psych. al Univ. 1932.
24. *Roux (Dr. I. A.)*: La défense contre le crime. Paris 1922.
25. *Sand (Dr. N.)*: L'examen medical prenuptiel aux États-Unis. L'examen medical en vue du mariage. Paris. 1927.
27. *Taylor (Dr. W. S.)*: Readings in Abnormal Psychology and mental Hygiene. pag. 743.
28. *Toulouse*: L'expertise psychiatrique. Ann. de med. lég. No. 3. 1934.
29. *Tullio (Dr. B. di)*: Antropologia e psicologia criminale An. Roma. 1931.
30. *Vignes (Dr. H.)*: Certificat de mariage, ou vulgarisation des notions d'eugenique. (L'examen medical en vue du mariage. 1927).